1) *Osoba, znajdująca się w takiej sytuacji, jak skarżący w sprawie głównej, nie podlega, z jednej strony, przepisom art. 43 WE i 49 WE, a z drugiej strony, może domagać się prawa pobytu w charakterze pracownika, w rozumieniu art. 39 WE tylko, jeżeli działalność zarobkowa, którą wykonuje, ma charakter rzeczywisty i efektywny. Sąd krajowy powinien dokonać ustaleń niezbędnych do oceny, czy sytuacja taka zachodzi w sprawie, którą do niego wniesiono.*

2) *Obywatel Unii Europejskiej, który korzysta w przyjmującym Państwie Członkowskim z prawa pobytu na podstawie art. 39 WE, 43 WE lub 49 WE może, jedynie z racji bycia obywatelem Unii, korzystać z prawa pobytu w tym Państwie na podstawie bezpośredniego stosowania art. 18 ust. 1 WE. Wykonywanie tego prawa podlega ograniczeniom i warunkom, przewidzianym w tym przepisie, jednak odpowiedzialne władze powinny czuwać, aby stosowanie tych ograniczeń i warunków przebiegało z poszanowaniem ogólnych zasad prawa wspólnotowego, a w szczególności zasady proporcjonalności. Jednakże, gdy zostanie wykazane, że osoba, znajdująca się w takiej sytuacji, jak skarżący w sprawie głównej, posiada zezwolenie na pobyt, osoba ta może powołać się na art. 12 WE w celu, aby umożliwiono jej korzystanie ze świadczeń pomocy społecznej, takich jak minimex (zasiłek w celu zapewnienia minimum egzystencji).*

([1]) Dz.U. C 44 z 22.2.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 7 września 2004

w sprawie C-469/02: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii ([1])

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Zasiłek z tytułu przerwy w pracy zawodowej — Warunek miejsca zamieszkania — Dyskryminacja pośrednia ze względu na przynależność państwową — Art. 39 WE — Art. 7 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68 — Art. 73 rozporządzenia (EWG) nr 1408/71)

(2004/C 262/15)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-469/02, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnik: H. Michard) przeciwko Królestwu Belgii (pełnomocnicy: A. Snoecx oraz E. Dominkovits) mającej za przedmiot skargę o stwierdzenie uchybienia zobowiązaniom Państwa Członkowskiego z art. 226 WE, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans (sprawozdawca), prezes izby, J.-P. Puissochet, J. N. Cunha Rodrigues, R. Schintgen i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 7 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) *Uzależniając przyznanie i wypłacenie zasiłku z tytułu przerwy w pracy zawodowej, przewidzianego w prawie krajowym, od warunku, żeby dana osoba miała siedzibę lub miejsce zamieszkania w Belgii, Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciążą na mocy art. 39 WE, art. 7 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty oraz art. 73 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, zmienionego i uaktualnionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r.*

2) *Królestwo Belgii zostaje obciążone kosztami postępowania.*

([1]) Dz.U. C 44 z 22.2.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(druga izba)

z dnia 7 września 2004 r.

w sprawie C-1/03 (wniosek Cour d'appel de Bruxelles o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Postępowanie karne przeciwko Paulowi Van de Walle i in. oraz Texaco Belgium SA ([1])

(Środowisko naturalne — Odpady — Dyrektywy 75/442/EWG i 91/156/EWG — Pojęcia „odpadów", „producenta odpadów" oraz „posiadacza odpadów" — Gleba zanieczyszczona węglowodorami pochodzącymi z wycieku — Samodzielna eksploatacja stacji obsługi należącej do kompanii naftowej)

(2004/C 262/16)

(Język postępowania: francuski)

W sprawie C-1/03, mającej za przedmiot skierowany do Trybunału na mocy art. 234 WE przez Cour d'appel de Bruxelles (Belgia) w ramach postępowania karnego toczącego się przed tym sądem przeciwko Paulowi Van de Walle, Danielowi Laurent, Thierriemu Mersch oraz Texaco Belgium SA, w charakterze interwenienta: Région de Bruxelles-Capitale, na skutek postanowienia z dnia 3 grudnia 2002 r., wpisany do rejestru dnia 3 stycznia 2003 r., wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, Trybunał (druga izba), w składzie: C. W. A. Timmermans, prezes izby, J.-P. Puissochet (sprawozdawca) i R. Schintgen, F. Macken i N. Colneric, sędziowie, rzecznik generalny: J. Kokott, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 7 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

Węglowodory wylane nieumyślnie i będące źródłem zanieczyszczenia gleby i wód podziemnych są odpadami w rozumieniu art. 1 lit. a) dyrektywy Rady 75/442/EWG z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów, zmienionej dyrektywą Rady 91/156/EWG z dnia 18 marca 1991 r. To samo odnosi się do gleby zanieczyszczonej węglowodorami, także wówczas, gdy nie była ona wydrążona. W okolicznościach, jakie wystąpiły w postępowaniu głównym, spółka naftowa zaopatrująca stację obsługi może zostać uznana za posiadacza odpadów w znaczeniu art. 1 lit. c) dyrektywy75/442 tylko, jeżeli będący źródłem odpadów wyciek z urządzeń składujących stacji obsługi może zostać przypisany zachowaniu tej spółki.

([1]) Dz.U. C 44 z 22.2.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-70/03: Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii ([1])

(Uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego — Dyrektywa 93/13/EWG — Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich — Zasady wykładni — Normy kolizyjne)

(2004/C 262/17)

(Język postępowania: hiszpański)

(Tłumaczenie robocze, tłumaczenie ostateczne opublikowane zostanie w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału")

W sprawie C-70/03, Komisja Wspólnot Europejskich (pełnomocnicy: I. Martínez del Peral i M. França) przeciwko Królestwu Hiszpanii (pełnomocnik: L. Fraguas Gadea), mającej za przedmiot skargę na uchybienie zobowiązaniom Państwa Członkowskiego wniesioną do Trybunału na podstawie art. 226 TWE w dniu 17 lutego 2003 r., Trybunał (pierwsza izba), w składzie: M. P. Jann (sprawozdawca), prezes izby, M. A. Rosas i R. Silva de Lapuerta, sędziowie, rzecznik generalny: M. L. A. Geelhoed, sekretarz: R. Grass, wydał w dniu 9 września 2004 r. wyrok, zawierający następujące rozstrzygnięcie:

1) *Poprzez niedokonanie prawidłowej transpozycji do prawa krajowego art. 5 i 6 ust. 2 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom, ciążącym na nim na podstawie tej dyrektywy.*

2) *Królestwo Hiszpanii zostaje obciążone kosztami.*

([1]) Dz.U. C 144 z 21.6.2003.

WYROK TRYBUNAŁU

(pierwsza izba)

z dnia 9 września 2004 r.

w sprawie C-72/03 (wniosek Commissione tributaria provinciale di Massa o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym): Carbonati Apuani Srl przeciwko Comune di Carrara ([1])

(Opłaty o skutku równoważnym do ceł — Opłata pobrana od marmuru wydobytego na terytorium danej gminy z racji jego przewozu poza granice terytorium gminy)

(2004/C 262/18)

(Język postępowania: włoski)

(Tłumaczenie robocze; tłumaczenie ostateczne zostanie opublikowane w „Zbiorze Orzeczeń Trybunału")

W sprawie C-72/03, mającej za przedmiot skierowany do Trybunału na mocy art. 234 WE przez Commissione tributaria provinciale di Massa Carrara (Włochy), w ramach postępowania z powództwa Carbonati Apuani Srl przeciwko Comune di Carrara, wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, na podstawie postanowienia z dnia 11 grudnia 2002 r. i wpisany do rejestru Trybunału dnia 18 lutego 2003 r., Trybunał (pierwsza izba), w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts (sprawozdawca), sędziowie, rzecznik generalny: M. Poiares Maduro, sekretarz: L. Hewlett, główny administrator, wydał w dniu 9 września 2004 r. wyrok, którego rozstrzygnięcie brzmi następująco:

1) *Opłata proporcjonalna do ciężaru towaru, pobierana wyłącznie w jednej gminie jednego Państwa Członkowskiego i nakładana na jedną kategorię towarów z racji ich przewozu poza granice terytorium gminy, stanowi opłatę o skutku równoważnym do cła wywozowego w znaczeniu art. 23 WE, mimo faktu, że jest ona nakładana również na towary, których ostateczne miejsce przeznaczenia znajduje się na terytorium tego Państwa Członkowskiego.*